

duren mocht... dit zachte licht der zon, dit rustig uur, deze stilte vol heilige geluiden.

III.

Toen Phil op een Woensdag om twaalf uur thuis kwam, was Ma uit.

„Uit de stad”, zei Greet. „En wij gaan vanmiddag samen naar Huis ter Heide. Leuk?”

Phil stond 'n oogenblik paf.

„Hoe komt dat?” vroeg ze toen.

„Wel, ik weet 't niet, er kwam een brief en daarom moest Ma naar den Haag. Wat er precies is, weet 'k ook niet. Maar wij gaan naar Huis ter Heide”. Greet zat al koffie te drinken met 't spoorboekje naast haar bord.

„Maar waarom moeten wij naar Huis ter Heide?”

„Kind sta daar niet als een paal. Ga zitten en eet en hou je mond. Over 10 minuten ga ik weg en jij gaat mee”. Greet's laatste woorden verdwenen in 't kadetje dat ze ophapte.

„Ja maar, ik heb algebra...” begon Phil.

„Loop rond, ik heb vanmiddag twee colleges. Maar ik ga naar Huis ter Heide”.

„Wat is er dan op Huis ter Heide, dat je er met alle geweld heen wilt?”

„Wat er is?” Greet hield de hand met 't kadetje vlak bij haar mond en de andere met 't glas melk er achter, om snel de eetgymnastiek te kunnen voortzetten. „Op 't Huis ter Heide is... zon enne... boomen... enne... nou ik zal 't je maar zeggen, maar: 't is een geheim hoor, een g r o o t geheim. F r e d d y komt er!”

„Daar heb je 't al”. Phil's stem leek een gräftoon.

„Vin je 't niet ééinig?” jubelde Greet tuschen 't kadetje en de melk.

„O, allereenigst, maar ik kan niet mee”.

„Wat?!” 't Glas melk bleef een decimeter boven de tafel geheven. „Kan je niet mee? Wat 'n onzin, Phil. Je m o e t mee. Ik kan je niet alleen thuis laten...”

„Ik heb algebra...” begon Phil weer.

„Och algebra, die zal ik wel voor je maken”.

„Tien bladzijden”.

„Nou dat 's goed”.

„Ja maar jij ken ze ook niet”. Phil's eerbied strekte zich uit tot en met Greet's liefde.

„Verbeel je, die sommetjes van jou! Enne... anders vraag je, of Ru je helpt...”

„Dank je wel, ik vraag Ru niets”.

„Nou, dan vraag ik 't 'm”.

Phil begreep, dat er geen bezwaar kon bestaan, dat Greet zou beletten naar Freddy te gaan. Ze berustte dus en besloot, haar algebra werk mee te nemen. Op Huis ter Heide liet ze zich deponeren op een plekje in het dennenbosch, vanwaar uit Greet op zoek naar Freddy ging. Phil sloeg het algebra boekje open en keek naar de mcoi schuin-gedrukte letters boven de cijferbladzij: „Vergelijkingen van den eersten graad met één onbekende”. En dan de eerste som, die ze al vier keer opnieuw had overgeschreven op haar kladpapiertje:

$$px + q (a - x) = pa.$$

Verbeel je, een som waar $p a$ uitkwam! Dat was bespottelijk. Als er nu „Mie” uitkwam, (zoo heette in de wandeling de algebraleeres) dan zou ze hem misschien wel kennen, dat was tenminste begrijpelijk! Wat moest je nu ock weer doen met zoo'n som. De leden der vergelijking ergens mee vermenigvuldigen, geloofde ze, of... af-trekken? Nee: déélen!

Hoor es, ze wist het niet. En ze kón het niet.

Ze ging languit liggen op de latten bank en keek naar de roode toppen der dennen. Een eekhoortje wipte van tak naar tak, toen op den grond. Het keek, even onbeweeglijk, Phil aan en sjoepde toen in een anderen boom. Nog wat gekraak hoorde ze — dan werd het heel stil. De weg lag overlommerd, vol bosch-geheimen was alles... Geheimen... en toch veel begrijpelijker veel dichterbij dan alles anders. Algebra, school, huiskamer, — wat vér leek dat.